Divadelní LUHAČOVICE
24. - 28. srpna 2010
12. ročník přehlídky komorní divadelní tvorby

Festivalový večerník

Pátek 27. srpna 2010 ročník 6 / číslo 4 / strana 1

Jako spisovatel držím osud svých hrdinů pevně v rukou

Rozhovor s **Janem Cimickým**

foto: Lucie Vlková
Jan Cimický

Překlad úterní hry Premiéra mládí je Vaším dílem. Byla to Vaše první zkušenost s překládáním divadelní hry?

Kdepak, první zkušenost to nebyla, protože jsem přeložil hodně her z francouzštiny, především hry Roberta Thomase, což je slavný francouzský dramatik, který se specializuje na detektivní komedie. Dále také dílo Jeana Anouilha a mnoha dalších autorů z francouzštiny. Divadelní hry překládám s určitými periodami, kdy píšu docela rád něco jiného, protože divadlo je velice dynamický žánr. Premiéru mládí jsem přeložil před 23 lety, kdy spatřila světlo světa v Paříži, takže jsem měl to štěstí, že jsem dostal od autora text té hry a mohl ho přeložit téměř zároveň v době, kdy běžela v Paříži. U nás vyšla ve světové literatuře. Pak se hra hrála v různých dvojicích a myslím, že nejúspěšnější je právě ta, která zde, v Lázeňském divadle, prezentovala již deset let hraní téhle hry.

pokračování na str. 5

Cesta do hlubin aneb Jan Cimický vzpomíná

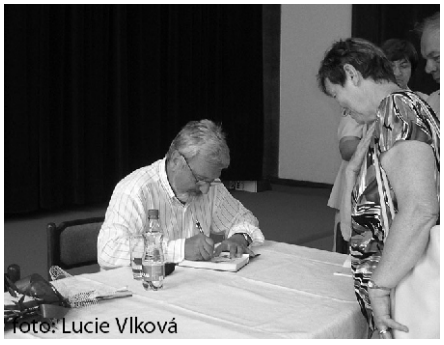
foto: Lucie Vlková

Vyrazily jsme do lehoulince slunného podvečera. Po chvíli rychlé chůze se před našimi zraky rozprostřela kolonáda a s ní majestátný Společenský dům, kde se konala **přednáška pana Cimického**.

V prostorném sále, osvětleném obrovskými lustry, se dvě naše malé hlavinky posadily za ty hlavinky větší, až byly za tím nepřeberným množstvím hlavinek naprosto schované, a to až na konci sálu, byl totiž plně obsazen.

Před obecenstvem se na chvíli objevil pan Miloslav Mejzlík, aby uvedl Jana Cimického, hlavní hvězdu besedy. Skromný dotaz, jestli ho všichni slyší i bez mikrofonu byl odměn sborovou odpovědí: „Ano!“

A nyní nastala cesta do víru vzpomínek. Posluchači tak navštívili dalekou Francii, v níž se pan Cimický seznámil s Christianem Giudicellim, autorem úterní hry, a to díky štědrosti Roberta Thomase, který jej nechal vybrat si jakoukoli hru (kterých bylo nakonec úctyhodných 21), mezi nimiž byla i Premiéra mládí. Se zemí galského kohouta se váže i vzpomínka pana Cimického na černovlasou a modrookou dívku Francois, jíž pak věnoval báseň začínající slovy „Potkal jsem ji mezi kapkami deště“. Setkal se i s nezničitelným Jean-Paulem Belmondem, rozdávajícím podpisy, který se dokonce zvěčnil s pravou Angličankou, což známý psychiatr Jan Cimický komentoval slovy: „Angličanky bývají ošklivé, a tahle se zvlášť vyvedla.“

Tok myšlenek zamířil i na domácí půdu, hlavně díky spisovatelce Marii Majerové, s níž se již jako patnáctiletý chlapec znal. Další osobností, se kterou se obecenstvo seznámilo z jiného úhlu, byl Josef Zíma, jenž strávil dvě odpoledne u piana v divadle, jen aby mohl vyslechnout dva „mladé puberťáky“, kteří se rozhodli založit si kapelu.

Celé povídání zakončila historka o malé šarádě, již sehrál pan Cimický za asistence Jaromíra Hanzlíka návštěvníkům léčebny v Bohnicích. Ti vůbec netušili, že mají právě před očima onoho slavného herce, bylo jim totiž namluveno (nebo spíše zdařile sehráno), že se jedná o pacienta, zavřeného v ústavu již po patnáct let, a to díky neuvěřitelné podobnosti s onou modlou mladých dam. Nic netušící návštěvníci se chytili na lep, chtěli se s tím „nebohým pacientem“ vyfotit, (nikdo přece nepozná, že to není pan Hanzlík!), ale ten už se dávno vezl na plac. Poté pan doktor dostal květinku, ale ani ostatní nepřišli zkrátka, odešli i s knihou, v níž se na první stránce skvěl autorův vlastnoruční podpis.

Celé vyprávění na mě a jistě i na mou kolegyni působilo melancholicky, ale zároveň bylo úsměvné a milé. Jednoduše příjemně strávené pozdní odpoledne v neméně příjemné společnosti.

Lucie Vlková za přispění Veroniky Jaroščákové, studentky SOŠ Luhačovice

...dnes uvidíte

ZLOČIN LORDA ARTURA SAVILA

v podání...

Divadla Viola

Poetická vinárna Viola působí na pražské Hlavní třídě již od 22. července 1963. U jejího zrodu stál propagátor beatnické poezie a jazzu Jiří Ostermann. Informací, které se o tomto duchovním otci Divadla Viola dochovaly, není mnoho. V čele divadla vydržel jen dva roky, po vášnivé diskuzi ohledně dalšího vývoje přenechal své místo Vladimíru Justlovi. Od roku 1992 je ředitelkou Divadla Viola paní Miluše Viklická.

Svou činnost divadlo zahájilo inscenací **Komu patří jazz**. Představení dostalo název podle stejnojmenné básně Ivana Diviše, která byla jeho součástí. Jednalo se vlastně o pásmo recitace a jazzové hudby. Autorem tohoto představení byl zakladatel divadla Jiří Ostermann. Hra Komu patří jazz dosáhla nečekaného úspěchu, stala se nejhranějším kusem prvních dvou sezon a měla sto repríz. V historii nejúspěšnějších her Divadla Viola se toto jazzové recitační pásmo stále drží na šestém místě. Další úspěšné produkce z dob, kdy Viola teprve začínala, jsou např. **Poezie Allena Gingsberga** (61 repríz) a **Džez náš vezdejší** (61 repríz).

V poslední době se Poetická vinárna Viola zaměřila především na uvádění dramatických útvarů - od divadelních koláží rozmanitých textů až k světovým bestsellerům divadelní tvorby.

Divadlo Viola si po celou dobu své existence udržuje vysokou uměleckou úroveň, o čemž svědčí i fakt, že průměrná návštěvnost divadla neklesá pod devadesát procent. Stále zde účinkují jedni z nejvýznamnějších divadelních a hudebních umělců, jako například Josef Somr, Jana Boušková, Emil Viklický a mnoho dalších.

Tomáš Gajdošík, student SOŠ Luhačovice

Zločin lorda Artura Savila

foto: www.divadloviola.cz

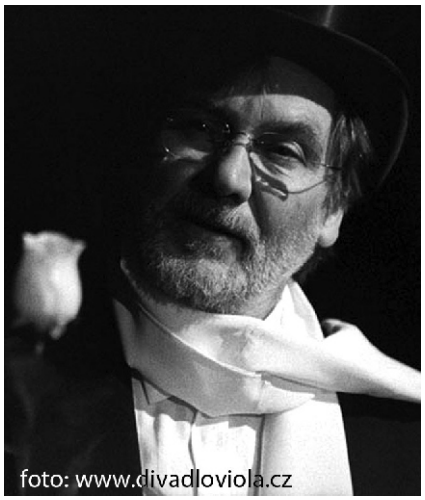
foto: www.divadloviola.cz

Chcete zjistit, co vznikne, když se snoubí chiromantie (čtení z ruky) s Wildovými bonmoty a vraždou? Pak není nic jednoduššího, než abyste se dnes večer v půl osmé vypravili do Lázeňského divadla. Pražské divadlo Viola totiž na prknech, která znamenají svět, vyřeší Zločin Arthura Savila.

Původně se jednalo o Wildovu detektivní povídku, která byla společně s dalšími publikována knižně pod názvem **Zločin lorda Artura Savila**. **Oscar Wilde** údajně tvrdil, že si tak v ní sám sobě předpověděl neblahou budoucnost. Po vydání sbírky (v roce 1891) mu prý věštila z ruky cikánka. Dozvěděl se od ní, že za tři roky vlastní vinou skončí ve vězení...

Karolína Schönbaumová, studentka UP Olomouc

„Svět je sice divadlo, ale role jsou mizerně obsazeny.“

Oscar Wilde

Říká se, že Irové v sobě mají něco výjimečného. Jejich tvorba se vymyká tvorbě umělců z jiných zemí a jejich vtip má svou osobitost, kterou ne každý pochopí. Právě tak psal svá díla i dublinský rodák Oscar Wilde, světoznámý dramatik, prozaik, básník a esejista.

Narodil se 16. října 1854 jako druhý syn irskému očnímu a ušnímu lékaři Williamovi a jeho ženě Jane, jež byla úspěšnou spisovatelkou a irskou nacionalistkou, píšící pod jménem „Speranza“.

foto: www.fdb.cz

Wilde studoval s výborným prospěchem klasickou filologii na univerzitě v Dublinu, později přestoupil na Oxford a již v té době byl za svou literární činnost mnohokrát oceněn. Když dostudoval, odstěhoval se za kamarádem do Londýna, kde vydal svou první sbírku ***Básně***.

Později se rozhodl na rok odjet přednášet do Spojených států. Po návratu strávil tři měsíce v Paříži, kde pracoval na tragédii, která však nebyla uvedena, proto následovala další přednášecí vlna po Británii a Irsku.

pokračování na str. 3

„Svět je sice divadlo, ale role jsou mizerně obsazeny.“

Oscar Wilde

pokračování ze str. 2

Roku 1884 se Wilde oženil se svou přítelkyní Constance Lloydovou, jež byla sečtělá, mluvila několika jazyky, ale především dokázala svého muže finančně zajistit. Ve velmi krátké době zplodili dva potomky Cyrila a Vyvyana.

První polovina 90. let byla pro Wilda mimořádně tvůrčí. Vydal dvě sbírky věnované dětem - ***Šťastný princ a jiné pohádky, Dům granátových jablek.*** V této době napsal i svůj jediný román ***Obraz Doriana Graye.*** Ten se však nesetkal s přízní Viktoriánů, kteří jej považovali kvůli zmiňované homosexualitě za nemorální. Kniha hrála později významnou roli při jeho odsouzení, ale nepředbíhejme.

Wildova první hra ***Vějíř lady Windermerové*** se setkala s uznáním a umožnila mu pokračovat v divadelní tvorbě. Následující hry - ***Bezvýznamná žena, Ideální manžel*** *a* ***Jak je důležité míti Filipa -*** *b*yly s nadšením přijaty.

V roce 1891 se Wilde setkal s lordem Alfredem „Bosie“ Douglasem, který byl příznivcem autorova románu a stal se i Wildovým milencem. Po čtyřech letech následovalo obžalování z homosexuality, která byla v té době považována za nelegální. Wilde byl odsouzen na dva roky těžkých prací ve Wandsworthu a poté v Readingu. Constance se i s dětmi přestěhovala do Švýcarska a nechala sobě i synům změnit příjmení na Hollandovi.

Před propuštěním stihl autor napsat ***Baladu o žaláři v Readingu*** jako reakci na utrpení prožité ve vězení. Byla vydána krátce před Constancinou smrtí v roce 1898. Oba milenci se nakrátko setkali, ale Wilde, který se nechal přejmenovat na **Sebastiana Melmotha,** dal přednost potulování po Evropě a navštěvování starých přátel. Bohužel ho opustila jak múza, tak dobré zdraví. Zemřel 30. listopadu 1900 na meningitidu v levném hotelu v Paříži obklopen svými přáteli.

Wildův literární projev přetrvává svou sílou dodnes a udržuje čtenáře uchvácené.

Lucie Borková, studentka UP Olomouc

SlovenskoČeské tango

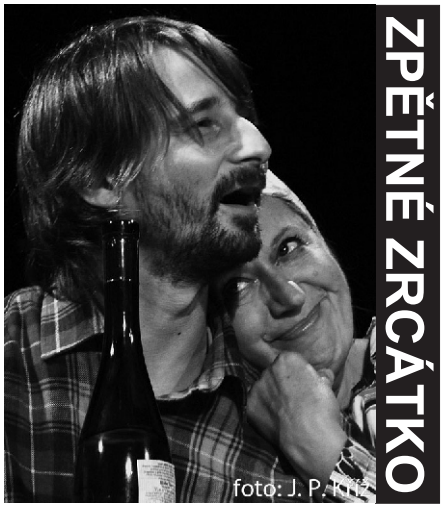

Ve čtvrtek 26. 8. jsme měli příležitost zhlédnout retro-komedii o citovém životě fotbalového rozhodčího a jeho ženy **SlovenskoČeské tango** v podání Café teatru Černá Labuť, Praha, kterou původně napsal Stanislav Štěpka pro Radošínské naivní divadlo pod názvem Slovenské tango.

Tato komedie prošla za třicet let své existence mnoha inovacemi. Návštěvníci luhačovického Lázeňského divadla si mohli vychutnat včerejší představení se Zuzanou Krónerovou v hlavní roli, která ztvárnila roli ženy Zuzany, unavené manželským stereotypem, rovněž v původní verzi v bratislavském divadle v roce 1979.

Kromě Zuzany Krónerové jsme mohli na jevišti vidět také Miluši Hradskou, Miroslava Zavičára a Evu Reitererovou. Celé představení bylo prošpikováno písněmi a tanci, což hře dodávalo specifické kouzlo.

Tomáš Gajdošík, student SOŠ Luhačovice

Nakonec jsem si splnila svůj sen

Rozhovor se **Zuzanou Krónerovou**

Dobrý den. Původně jste chtěla studovat filologii. Co nebo kdo Vás přivedl na hereckou dráhu. Byli to Vaši rodiče, známí slovenští herci?

Určitě. Příklady táhnou, jak se říká, takže to bylo vzorem rodičů. Já jsem nikdy přání stát se herečkou nevyslovila, nikdy jsem si ani jako dítě nezahrála a skrytě jsem po tom velmi toužila. A tím, že se mi ta touha nesplnila, tak to ve mně doutnalo. Proto asi tato tužba, která nebyla naplněna, vyrazila s plnou silou. Hlásila jsem se kromě filologie i na dramaturgii na vysokou školu múzických umění, ale v poslední chvíli jsem to změnila, respektive jsem se přihlásila ještě na herectví. Vůbec jsem nečekala, že mi to vyjde. Rodiče byli také šokovaní. Potom mě vybídli, abych jim něco předvedla, když už mě přijali. Postavila jsem se u nás v bytě, nadechla jsem se, že jim zarecituji nějakou báseň, a dostala jsem záchvat smíchu a pláče zároveň. Odešla jsem z pokoje, takže žádná ukázka nebyla.

pokračování na str. 4

Rozhovor se **Zuzanou Krónerovou**

pokračování ze str. 3

Jak vzpomínáte na hostování v pražském Národním divadle?
Bylo to báječné. Zažít to, stačí i jednou za život! Vzpomínám si, když jsme dohráli poslední představení a rozsvítilo se v hledišti, viděla jsem ty nádherné balkony, světýlka a lustr. Pomyslela jsem si: „Krónerová, už nikdy víc!“ Ale samozřejmě stálo to za to.

Jak se Vám spolupracuje s herci v představení SlovenskoČeské tango?
Mirek Zavičár z divadla v Hradci Králové je velmi milý chlapec, talentovaný herec i komik, ale myslím si, že hrál i několik vážných postav. Já jsem měla vždycky ráda mladé muže, nejenom když jsem byla mladá, ale i teď *(smích)*. S paní Mílou Hradskou se mi rovněž výborně spolupracovalo. Je to herečka, která hrála velké role, a jsem ráda, že se podílela i na menší roli v představení SlovenskoČeské tango, která je však velmi důležitá. Evička Reitererová v této inscenaci hraje takového správného šaška, zvlášť se mi líbí v postavě mola *(smích)*. Tedy jsme velmi dobrá parta, jde nám to spolu a jsme spolu rádi.

Je pro Vás tato inscenace něčím výjimečná?
Ano, specifické na tomto představení je, že je to moje vzpomínka na Slovenské tango před třiceti lety. Tehdy jsem také hrála ženu a muže hrál pan Štěpka. Byla jsem o deset roků mladší než má postava, která má mít třicet sedm, dnes mám naopak o dvacet víc. Pan Štěpka dopsal k této hře prolog a dnes je to vzpomínka ženy, jaké to bylo před třiceti lety, čímž je toto představení zvláštní.

Věnujete se i zpěvu, především šansonu, se kterým jste začala již na vysoké škole. Máte na samotný zpěv ještě dostatek času?
Zpívala jsem pouze v představeních, ale občas se stalo, že písničky se tak líbily, až mě někteří lidé přinutili, abych měla i maličké koncerty. Kdybych měla víc času a nevěnovala se tolik herectví, možná bych zpívala, ale závisí to na textech. Správně říkáš šansony, protože v šansonech jde hlavně o výborný text, to musí být básně. Kdybych měla zpívat nějaké popové písničky nebo písničky, které mají plytké texty, jen takové tralala, to by mě vůbec nebavilo. Takže kdyby mi někdo napsal šansony, které mají nádherný text, proč ne? Ale zatím jsem se dost nazpívala v představeních a to nejen v divadle Astorka, ale i v přestavení Shirley Valetine, v němž jsem tady v Luhačovicích také před nějakým časem hrála. Jsou v něm nádherné písně, šansony, s krásnými texty. Takže nebráním se tomu, ale nevyhledávám zpěv samotný a nechci se stát zpěvačkou.

Přestože jste slovenská herečka, častěji Vás vídáme v českých filmech. Jak si vysvětlujete více zájmu ze strany tuzemských režisérů?
Víte co? To je náhoda. V Bratislavě zahlédl moji fotografii z představení režisér Bohdan Sláma. Úplnou náhodou jsem se mu typově hodila. Přišel za mnou, nabídl mi scénář a mně se celkem líbil, proto jsem roli přijala. Ale roky předtím mě lákali do jedné české castingové agentury, kde jsem jim povídala: „Prosím vás, to nemá význam. Vždyť si mě žádný český režisér nevšimne.“ Když mě potom viděli ve filmu Divoké včely, oslovil mě Jan Hřebejk. Nato jsem se stala maskotem Slámových filmů a měla jsem to štěstí spolupracovat i s jinými režiséry: s Janem Sládkem, Jurajem Herzem a naposledy s Alicí Nellis - to byla velmi příjemná spolupráce. Ale hrála jsem i v českých divadlech, například v Divadle Na Jezerce jsem dostala velmi pěknou hlavní roli v představení Sklenka Sherry. Takže bylo toho dost, a kdyby bylo něco zajímavého, nepovím ne *(smích)*.

Lucie Borková, studentka UP Olomouc

ZPĚTNÉ ZRCÁTKO

Cíle lze dosáhnout i bez hádek

Rozhovor s **Miroslavem Zavičárem**

Narodil jste se ve znamení berana, o kterém se říká, že je tvrdohlavý. Projevuje se tato skutečnost ve Vaší profesi? Jste ve svých rozhodnutích neústupný? Dokážete se třeba s panem režisérem kvůli něčemu, za čím si stojíte, pohádat?
Kdo vám řekl, že beran je neústupný a že se hádá? To není pravda. Já moc těm horoskopům nevěřím. Mám spíše takový pocit, že beran dokáže dosáhnout svého cíle, a to klidně i stylem „tichá voda břehy mele“, nemusí se s nikým hádat. To se mi zatím v životě podařilo. Vším jsem si prošel v pohodě *(smích)*.

Po studiích jste nastoupil do stálého angažmá ke Slováckému divadlu v Uherském Hradišti. Co Vás přivedlo až do Café teatr Černá labuť?
Já už ve Slováckém divadle nejsem. Asi před třemi lety jsem přešel do Klicperova divadla v Hradci Králové, kde teď začínám čtvrtou sezonu. Vyšlo to tak, že se hledala v Černé labuti náhrada za Janka Sedala, a vzhledem k tomu, že jsem se znal s panem režisérem Ivanem Balaďou a dělali jsme spolu nějaké projekty i předtím, tak mě oslovil. Přečetl jsem si scénář a řekl si: „Tak proč ne.“ Kdyby to bylo v jiném divadle, tak to dopadne asi podobně.

Máte v představení SlovenskoČeské tango svou oblíbenou scénu?
Mám hodně rád, když se tam hádám. To mě baví asi nejvíc *(smích)*. Prostě hádky. A teď se vlastně vracíme k tomu beranovi *(smích)*, takže si právě naprosto odporuju. To, co jsem řekl na začátku, je vlastně úplná blbost *(smích)*.

ZPĚTNÉ ZRCÁTKO

Z toho tedy vyvozuji, že se Vám s paní Krónerovou hraje dobře.
No, hádáme se spolu hezky *(smích)*. Jde nám to. Ona bohužel nerada slyší, když jí říkám, že jsem mladší. Ale zároveň mi to pořád připomíná. Za půl století to ale budu malým „soplům“ říkat taky. Dneska jsem jí řekl, že ona je blíž k tomu divadelnímu pravěku *(smích)*. K pravzniku divadla. K Tylovi a Klicperovi. Já už jsem trošku avantgardnější, ale hraje se nám spolu opravdu dobře.

Karolína Schönbaumová, studentka UP Olomouc

FESTIVALOVÝ VEČERNÍK / Vydává SOŠ Luhačovice - spolupořadatel 12. ročníku přehlídky komorní divadelní tvorby DIVADELNÍ LUHAČOVICE / Výtisk zdarma

Rozhovor s **Janem Cimickým**

pokračování ze str. 1

Jaký je podle Vás Christian Giudicelli?
Christian je velice citlivý člověk, vynikající autor, v současné době také předseda redakční rady jednoho z nejslavnějších nakladatelství světa Gallimard, takže jeho rukama projde spousta zajímavých knížek. Nedávno jsem přeložil další z jeho her. Víte, v téhle hře *(Premiéra mládí, pozn. red.)* jde o konflikt dvou různých povah v jistém věku. Před časem jsem přeložil jinou z jeho her, která je také postavena na principu dvou osob. Jsou to dva mladí lidé, kteří chtějí naplnit svůj sen. A chtějí si ho splnit, i když oba vědí, že se řítí do nějakého průšvihu. Jestli se tahle hra bude hrát v nějakém divadle, tak si myslím, že bude mít stejný úspěch jako Premiéra mládí. Já hlavně na Christianovi obdivuji, že to dokáže obrátit v humornou složku, aby to nevyznělo jako tragédie, aby z toho nečišelo zoufalství a marnost. Věci, které jsou zcela evidentní, dokáže podat tak, že to člověka dojme, to ano, ale nebolí ho to. Velmi rychle soucítí s protagonisty a sympatizuje s nimi až do konce.

Jak jste překládal čínské autory?
Když jsem překládal čínské autory, bylo to přes francouzštinu. Spousta Číňanů totiž žije ve Francii, jsou tedy v podstatě Francouzi. Takže ty překlady z čínštiny do francouzštiny jsou adekvátní. Když vyšly čínské bajky a povídky, dostal jsem dlouhý dopis přes ambasádu v čínštině a dvě nové knížky bajek také v čínštině od jednoho z nejvýznamnějších autorů, který se věnuje bajkám. Básník Jidi Majia je zase příslušník čínské minority národnosti Yi, je jich deset milionů, to jsou takoví Indiáni, většinou jsou na koních a zajímavé je, že mají tři barvy kůže. Jsou černí jako černoši, červení jako Indiáni, ale mají i bílé rysy, takže jde vidět, jak se jejich předci míchali v minulosti. A vlastně to potvrzuje i to, že jejich životní filozofie je hrozně podobná Indiánům, což jde vidět v poezii.

Sám knihy i píšete. Jak navazujete na přetrženou nit?
No já nevím. To jsem nikdy nezkoumal. Musím zaklepat, že mě vždy něco napadne. Ve chvíli, kdy něco dopíšete, jste vyčerpáni. Když začnete psát, tak vás to nutí jít dál, jelikož chci vědět, jak to dopadne. Ale jak se blížím ke konci, a vím, že mi zbývají poslední stránky, najednou se mi nechce končit. Ještě chvíli bych si s tím hrál, ale musím text dokončit. Pak na mě padne únava a většinou píši jen to, co psát musím, třeba odborné nebo jiné texty. A pak náhle cítím, že bych měl začít zase něco psát. Jdu na houby a zničehonic si řeknu, že napíšu nějaké povídky a za víkend opravdu dvě povídky vytvořím. Najednou něco vidíte a vymyslíte si pro to příběh. A je to pro mne pochopitelné, jelikož jako lékař nemůžu vstoupit do všech lidských osudů. Třeba když někomu někdo umře, já jim ho nemůžu vrátit, já jim můžu život jen ulehčit. Když píšete, tak si příhody můžete vymyslet, můžete si vymyslet cokoli a různě děj zvrátit. Ve vymyšleném světě jste Stvořitelem. A to je na psaní to hezké. Říká se, že první ani druhá knížka nic neznamená. Až ta třetí prý ukazuje, zda má člověk dar literárního talentu. S přibývajícím časem i zkušenostmi je psaní určitým řemeslem.

Ale Vy psaním relaxujete?
To je právě ono. Já jsem od rána v ordinaci, takže za den projde kolem mne spousta lidských příběhů. A já pak můžu psát. Pro mne je psaní relaxace. Můžu vše popsat tak, jak já chci, poslechne mne to, stává se to realitou. Ale také rád chodím do přírody.

Několikrát jste navštívil Francii, seznámil jste se s její kulturou i s národní povahou Francouzů. Jak se jejich mentalita liší od té naší české?
My Francouzům trochu závidíme jejich lehkost. Když přijedete do Francie, tak vám za pár dní lezou na nervy, protože oni jsou nespolehliví a byrokrati a mohli byste jim vyčítat tisíc věcí, ale pak se vrátíte a přijdete na to, že vám chybí. Třeba vám ujede vlak a vy jste celí diví, že jste měli jízdenku. Ale vždyť pojede další. Ve Francii si s tím nikdo nedělá starosti. Když jsou stávky, vlaky nejedou, nikdo tam nestojí a nenadává, oni si sednou a hrají karty. V tomhle je Francie úžasná, je v ní takový klid. Tam si vás nikdo nevšímá, dává vám to naprostou volnost, což v určitém okamžiku můžete pociťovat jako příjemné. Francouzský způsob života nám může vyhovovat, francouzský bordelismus je pro nás příjemný.

Lucie Vlková a Veronika Jaroščáková,
studentky SOŠ Luhačovice

Dobrý den, zlatíčka!

PR TEXT

Zdarte, děcka! Včéra sem byla na SlovenskoČeském tangu a byla to bomba, jak teď říkajú ty mladí. Po představení sem si šla aj pro podpis a herci byli ochotní a šecko. To bude můj starý čubrnět, co sem si to přivézla dom!
Pak sem si šla teda na tú Eléktru, a to byste nevěřili, co mně sa tam stalo! Jacísi ogařiska, takoví mně přišli odraní, všady na šatoch jakési cedule dýzl či co, pak něco s kosťama, snáď lakosť a jeden prý to od plynu, ten gaz. No a ti ně tam nabízali takovú tú marjánku. Šak sem jim říkala: „Ogaři, já sem nepřišla nakupovat koření do polévky, ale zatancovat si.“ Ale ti sa ně smíli, že prý sa to kúří nebo jak. Tak sem jim jednu vrzla po gebuli, šak slušná robka přeca nekúří. Stačí, že doma ně báňá starý a všady je plno smradu z jeho faje. Ale ináč sem si při téj duňavéj muzice aj skoro papuče prošlapala.
Dom sem došla až o půl jedenáctéj v noci, v tolik sem přišla naposledy za svobodna! Takže dneska plánuju jít brzo do postele, protože idu v pátek zaséj na té Eléktru. Snáď dneska neusnu v tom divadle. Majú hrát

fajnovú hru od Wajlda, toho možu, toho mám ráda. Tak sa mějte, děcka, a uvidíme sa kde? No v divadle. Tož čaute!

Vaše teta Berta.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Pořadatelé:
Občanské sdružení Divadelní Luhačovice,
Střední odborná škola Luhačovice

Generální partner: Lázně Luhačovice, a.s.
Hlavní sponzor: Allianz pojišťovna a.s.
Podpora: Město Luhačovice
Zlínský kraj

Akce je pořádána pod záštitou hejtmana Zlínského kraje Stanislava Mišáka.

Program:

Christian Giudicelli **PREMIÉRA MLADÍ**
Úterý 24. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: **DIVADLO V ŘEZNICKÉ, PRAHA**
Režie: Dušan D. Pařízek
Hrají: Nina Divíšková, Daniela Bakerová

Tennessee Williams **SKLENĚNÝ ZVĚŘINEC**
Středa 25. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: **BURANTEATR, BRNO**
Režie: Adam Doležal
Hrají: Ivana Plíhalová, Veronika Senciová, Michal Isteník, Jaroslav Matějka

Stanislav Štepka **SLOVENSKOČESKÉ TANGO**
Čtvrtek 26. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: **CAFÉ TEATR ČERNÁ LABUŤ, PRAHA**
Režie: Ivan Balaďa
Hrají: Zuzana Kronerová, Miroslav Zavičár / Jan Sedal, Miluše Hradská, Eva Reitererová

Oscar Wilde **ZLOČIN LORDA ARTURA SAVILA**
Pátek 27. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: **DIVADLO VIOLA, PRAHA**
Režie: Lída Engelová
Hrají: Dana Syslová, Kateřina, Jana Stryková, Jiří Štěpnička, Jiří Hána, a další

Alma de Groe **MRCHY ANEB ŘEKNI MI PRAVDU O SVÉ LÁSCE**
Sobota 28. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: **INTIMNÍ DIVADLO PRAHA**
Režie: Irena Žantovská
Hrají: Dana Batulková, Dáša Bláhová, Nina Divíšková, Lenka Skopalová

www.divadelni.luhacovice.cz

DOPROVODNÝ PROGRAM:

Středa 25. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
MUDr. JAN CIMICKÝ - JAK JSEM JE ZNAL ...
Beseda a vyprávění MUDr. Jana Cimického o zajímavých a slavných hercích, které měl to štěstí osobně poznat a jejichž šarm a kouzlo osobnosti zůstalo ve vzpomínce...
Vstup volný

Pátek 27. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
NINA DIVÍŠKOVÁ, JAN KAČER, MILOSLAV MEJZLÍK
"POVÍDÁNÍ": beseda s kmotry a prezidentem přehlídky s autogramiádou, na které se můžete zeptat na cokoliv chcete ...
Vstup volný

FESTIVALOVÝ VEČERNÍK / Vydává SOŠ Luhačovice - spolupořadatel 12. ročníku přehlídky komorní divadelní tvorby DIVADELNÍ LUHAČOVICE
Výtisk zdarma. Redakce večerníku: Jindřiška Jochová, Tomáš Gajdošík, Lucie Vlková, Veronika Jaroščáková, Michael Šopík, Karolína Schönbaumová, Lucie Borková - studenti; Mgr. Jitka Dostálová, Mgr. Hana Vohnická, MgA. Kateřina Mikešová - pedagogové SOŠ Luhačovice. Produkce festivalu - Jan Černobila, Alžběta Pešáková, Lucie Šimíčková, Michaela Krčková, Karla Vlachová, Anna Mimochodková, Simona Mlčochová - studenti SOŠ Luhačovice; Mgr. Zbyněk Lekeš, Bc. Michal Maňas, Mgr. Lubor Černobila - pedagogové SOŠ Luhačovice.
Kontakt: SOŠ Luhačovice, Masarykova 101, Luhačovice 763 26, e-mail: redakce@divadelni.luhacovice.cz